

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΟ

—Τὸ μωρὸ ἦταν δὲν ἦ-
ταν δυὸ χρονῶν. Κι' ὅμως
κρατοῦσε σφικτὰ τὴ σοκο-
λάτα του καὶ κοιτοῦσε τρι-
γύρω μὲ βλέμμα γεμάτο ὑ-
ποψία. «Δικὴ μου». Τὸ
πνεῦμα τῆς ἰδιοκτησίας ποῦ
στὰ ζῶα καὶ στὰ μικρὰ
παιδιὰ ἀφορᾶ μονάχα τὴν
τροφή τους καὶ ποῦ στοὺς
ἀνθρώπους γίνεται κάθε ὑ-
λικὴ καὶ ἠθικὴ κάποτε ἀξία.

«Τὸ σπίτι μου», «τὸ αὐ-
τοκίνητο μου», «τὸ φόρεμα
μου», «τὸ πορτοφόλι μου»,
«ἡ γυναίκα μου», «ἡ ἀξιο-
πρέπειά μου», «ὁ ἐγωϊσμός
μου».

Εἶναι τὸ ἴδιο πνεῦμα ποῦ
διακατέχει τοὺς λαοὺς, τὰ
κράτη, τὶς ἐθνότητες. «Ἡ
θρησκεία μας», «ἡ γλώσσα
μας», «ἡ πατρίδα μας»,
«ὁ στρατὸς μας».

Κι' ὅπου αὐτὸ τὸ πνεῦμα
τῆς ἰδιοκτησίας περιορίζε-
ται στὰ ζῶα, στὰ μικρὰ
παιδιὰ ἢ καὶ στὰ ἄτομα ἀ-
κόμη ἔχει καλῶς. Τὸ πολὺ
πολὺ νὰ κλέψη ὁ ἓνας τὸ
πορτοφόλι τοῦ ἄλλου, τὸ
πολὺ-πολὺ νὰ σκοτώσῃ ὁ ἓ-
νας τὸν ἄλλο γιὰ ἓνα πορ-
τοφόλι. Ἐκεῖ ὅμως ποῦ τὸ
πνεῦμα τῆς ἰδιοκτησίας ἐ-
πεμβαίνει, στὰ κράτη, στοὺς
λαοὺς, στὶς ἐθνότητες, ἐκεῖ
εἶναι ὁ κίνδυνος. «Τὸ ἔδα-
φος μας», «τὸ χρήμα τοῦ
πετσιοῦ μας», «τὰ συμφέ-
ροντα μας». Ἐκεῖ πιά δὲν
κτυπᾶ ὁ ἓνας τὸν ἓνα, δὲν
σκοτώνει ὁ ἓνας τὸν ἓνα.
Ἐκεῖ δὲν χρησιμοποιοῦνται
μικροπονηριές.

Ἐκεῖ διατίθενται τερά-
στια ποσά, ἠλεκτρονικοὶ ἐ-
γκέφαλοι, ἀεροπλάνα, ὑδρο-
γονόβομβες. Ἐκεῖ τὸ πνεῦ-
μα ἰδιοκτησίας τῶν ζώων,
τῶν μικρῶν παιδιῶν, τῶν
ἄτόμων ἐξαφανίζεται. Δὲν
ἔχει «σπίτι μου», «φαῖ
μου», «παιδιά μου», «ἀξιο-
πρέπεια μου». Παραμένει
ἓνα τεράστιο «ΣΥΜΦΕ-
ΡΟΝ ΜΑΣ». Αδιάφορο ἂν
αὐτὸ τὸ τεράστιο «συμφέ-
ρον μας» δὲν ἀφορᾶ οὔτε ἐ-
μένα οὔτε ἐσένα, οὔτε τὶς
πιὸ πολὲς φορές κι' ὅλους
μας μαζί.

Τὸ μικρὸ παιδί κρατοῦ-
σε ἐπίμονα τὴ σοκολάτα
του. "Αν τολμῆστε πάρτε
του τὴν! Κι' ἦταν, σὰν νὰ
βλεπα τὴν ἀνθρωπότητα νὰ
κρατᾶ μὲ τὸν ἴδιο παι-
διάτικο, φοβισμένο ἀλλὰ
καὶ ἀπειλητικὸ μαζί τρόπο,
τὴν ὑπαρξή, τὴν ἀσφάλεια
τῆς. Τὸ πνεῦμα τῆς ἰδιο-
κτησίας.